

nappe Noget, der er bleven nægtet enten af Landstthinget eller Folkethinget; det har den slet ikke Lov til; det er endeligt, det er afgjorende. Meiet taaler ikke, at man ligeoverfor det stiller andre Grunde og nævner Statshensyn, Statsvellet og Dit og Dat. Det gjælder ikke. Det er den store Grundfætning, som jeg ønsker, man ret vil indprente sig, og som dog ikke synes at være saa overordentlig vanskelig at forstaa. Det er rigtigt, at Landstthinget har fuldstændig samme Ret som Folkethinget. At Folkethinget skal behandle Finantsloven først, gjør ikke Noget i den Henseende; Landstthinget har ganske samme Ret, men naar der nu skal tilveiebringes Overenskomst, ja, saa kan der ikke blive bevilget Noget, som af et Thingene er blevet nægtet. Det er tilstrækkeligt til, at en Bevilling ikke gives, at et af Thingene siger Nei. Altsaa, Landstthinget har ganske den samme Ret som Folkethinget. Hvis Landstthinget for Exempel vilde have sagt: Nei, naar I saadan nedsatte Bevillingerne paa Finantsloven, saa ville vi virkelig ogsaa sætte dem noget ned, og nedlatte dem med akkurat 1 Million Kr., maatte i Sager, hvor Folkethinget fandt det høist uforsvarligt og høist ufornuftigt, saa vilde Folkethinget aldeles ikke være i Stand til at drive sin Fordring igjennem. Thi Nei er den Stærkeste, Nei styrter Overenskomsten, Nei forebygger, at der kan blive Lov, Nei forebygger, at der bliver Bevilling. Det er jo dog aldeles klart. — Man har talt om, at naar vi nu staa den 1ste April, og Thingene ikke ere blevne enige om en Finantslov, maatte der blive givet en provisorisk Finantslov. Jeg kan ikke Andet end anerkjende Rigtigheden deraf; jeg kan ikke finde at, naar det foreligger en saadan Nødvendighed, vil det være nødvendigt at give en provisorisk Finantslov. Men det, det kommer an paa, er det, denne provisoriske Finantslov indeholder. Det er derpaa, det kommer an. Den provisoriske Finantslov har jo sin eiendommelige Bestaendighed. Hovedgrundfætningen i vor Grundlov er den, at den lovgivende Magt er hos Kongen og Rigsdagen i Forening. Det er Hovedsagen. Naar der nu ved Siden deraf siges, at Kongen kan i særdeles paatrængende Tilfælde give provisoriske Love, er det en Selvfølge, at Kongen under Udøvelsen af denne Myndighed maa tage Hensyn til den Hovedgrundfætning, at den lovgivende Magt er hos Kongen og Rigsdagen i Forening. Der er To, der er i Fællesskab, de ere blevne enige om at skulle forlange en bestemt Pris og ikke at sælge den Bærg under den Pris. Derom ere de blevne enige. Det er tillige i deres Kontrakt en staaende Overenskomst, at

for at noget Salg skal kunne iværksættes, skulle de være enige. Nu hænder det sig, at den Ene af dem reiser bort, vilde det saa være hæderligt af den Anden, om han tilfidesatte sin Kollegas Mening og, skjøndt han vidste, at de skulde være enige om Salget, saa dog, naar Kollegaen var borte, betjente sig af dennes Forberelse til at tilfidesætte det, de vare komne overens om, og gif frem efter sit eget Hoved uden at bryde sig om sin Kollegas Villie? — Ja, det kan gjerne være, at han ikke vilde blive dømt, men der er saa Meget i denne Verden, som ikke er tilstedeligt og ikke hæderligt, fordi man ikke kan dømmes for det. Og paa samme Maade forholder det sig, naar Regjeringen udsteder en provisorisk Finantslov. Den maa tage Hensyn til Rigsdagens formodede eller udtalte Mening. Den maa tage Hensyn dertil og kan ikke optage saadanne Poster i den provisoriske Finantslov, som ere nægtede af et af Thingene. Den handler aldeles urigtigt, dersom den gjør det. Det kunde maaske siges, at det næsten var fornærmeligt at tro, at den høie Regjering vilde gjøre Noget, som man finder aldeles urigtigt. Jeg skal tillade mig ganske aabent at udtale, hvad der har fremfaldt min Frygt. Allerede ved forrige provisoriske Finantslov udtalte Regjeringen, at den vel i dette Tilfælde havde holdt sig til, hvad der var blevet bevilget af begge Rigsdagens Afdelinger, men at den forbeholdt sig at gaa videre i Fremtiden. Ja, det er en Udtalelse, som efter min Opfattelse er i aabenbar Strid med den rigtige Forstaaelse af Grundloven og den rigtige Forstaaelse af, hvad Regjeringen kan tillade sig ved provisoriske Finantslove, men efter den Tid have vi jo set i Regjeringens Organer mange Artikler, hvor der er blevet flaaet paa, at Regjeringen skulde gaa videre og uden videre paa en saadan provisorisk Finantslov tage, hvad den havde lyst til. Vi fik jo her forelagt den midlertidige Finantslov, og ved denne midlertidige Finantslov sprang vort gamle ærværdige Landstthing paa en Gang op og nægtede den midlertidige Finantslov i Fjor. Finantsministeren fandt sig ganske rolig i det og sagde, at han godt kunde forstaa det. Men naar Landstthinget i Fjor nægtede den midlertidige Lov, kan man dog paa ingen Maade deraf slutte, at det skulde være, fordi de overhovedet forkastede midlertidige Finantslove, eller fordi de forlangte en ny Form; det er man ingenlunde berettiget til. Nei, der var Mange, der stemte for Forkastelsen, fordi de sagde: Nei, det behøves ikke, vi se jo, at Finantsloven bliver vedtagen, den er altsaa oversflødig. Smidlertid brugte den høitagede Finantsminister denne For-